

crkva u svijetu

PRILOZI

ZDRAVICA MEFISTU

A. Marius

Nazdravljam Nj e m u, Mefistu, za jedan trenutak pobjede (ne moje) i smijem se njegovom cerenju, zamišljajući grimasu plača koju on ne želi zamisliti. Još malo, pompozni lakrdijašu, mislim — i ne vjerujem da me prozire, makar me mjeri i odmjerava, provjerava i kuša. Imam tijelo, imam želju obrubljenu nebesima, i makar me obmanula hazardna igra jednog suludog priviđenja, ne predajem se — do kraja.

Eto, govorim mu iz potrebe da izazovem, da iscijedim bijes u sebi, da se rasteretim, da se nekako, n e d i j a b o l i č n o, posvetim.

Boli me. Gadi mi se. Ne dišem. Ne živim. Čak ne vegetiram. Životinji je lakše: ona ne mrzi zemlju od koje ne može dalje. A ovdje, ispod ozvjezdana i osunčana svoda, jedna me maska hipnotizira i opčinjuje. Nazdravlje! Neka joj je moj gnjev i njena n e v j e č n a šala.

Poput šugave kuje njušio je moje rane, istraživao je krv i kosti. Raspetome osjenčao obličje potičući bogohuljenja. Perfidno se uvlačio u spoznajne prostore molitve, izrugivao se bezazlenosti, sugerirao spretnost lihvara, upornost tvrđice, zanesenost rasipnika. Bez mjere zavodio je srce nepostojećim bojama, svetogrđem opsjedao razum.

Napokon mi je dojadio. Ionako dosadan, obljutavio mi je i ogadio i časoviti užitak igre u kojoj ne bijah čovjek, nego krnja.

Ne mari što je gmizajući okužio kožu, krvi nametnuo stramputice. Nije me zasljepio ni oslijepio do kraja. On se s a m o igra. A igra, kao i svaki umjetni bljesak, ima i ugasnuće.

Gospodine, to ja i neznajući molim. T e b i govorim. Tebe pokušavam privoljeti za svoj plan koji nije potaknula samo rana. Možda me opsje-njuje strah. Jedno nepročišćeno sjećanje sna ili unakažena riječ u vlastitom izdajstvu Priče.

Usprkos svemu, ćutim da Te nosim u sebi: malog objavljenog Boga koji bezazleno gleda i obećava osmijeh. Samo su naslage umora stare stoljeća. Samo ponekad ne umijem odabrati pravu riječ, još manje pjesmu, koja kandilu podržava svjetlo.

Ne poznajem mjeru riječi ni mjeru misli... U tome sam nalik na mnoge koji vjeruju čak da Te slijede evanđeoski. Ako nastavim govoriti, moj će me vlastiti govor osuditi pred Tvojim licem. A ja ga ne vidim. Zamišljam željom. Tako malo u meni poklonstveno kleči.

Možda je na koncu sve ipak u susretu. Čini se: mrzim. Možda sebe obmanjujem mržnjom iz nesposobnosti da živim od odricanja.

Vidio si lakrdiju moje zdravice — i ne dopusti da se ponovi. Samo je Gospod u dosluhu sa zvijezdama i nebu podržava boje. Ove — od zemlje — jalova su romantika. Ako kažem VOLIM, negdje u dnu sebe oskvrnjujem praiskonski Zavjet. Ako molim, ne osjećam da mi je srce plamen i duša oltar.

NEZNANKI

Ive Ivin

Neznanko crna
crnih očiju
u crnom odijelu
iz autobusa koji je klizio
uz predivnu obalu,
našu, hrvatsku.

Znaš li zašto
sam ostao prikovan
na peronu kad je autobus krenuo dalje?

S jedne strane bila si ti
od mene udaljena za tri sjedala,
s druge strane — nešto podalje —
sunce zavito u sumornu omaglicu.

Trebalo je gotovo pola sata
da se uspostavi ravnoteža svijeta,
poremećena,
pošto te je autobus
odnio.